

Fővárosi Bíróság

3. K. 31. 984/2005/30.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Bíróság a Vadgazdasági Termékek és Szolgáltatások Terméktanács (Gödöllő) felperesnek a Gazdasági Versenyhivatal (Budapest) alperes ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

A bíróság felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a bíróság felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg alperesnek 100.000,-Ft (azaz Egyszázezer forint) perköltséget.

Az eljárás 16.500.-Ft (azaz Tizenhatezer-ötszáz forint) összegű illetékét a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül a Fővárosi Bíróságnál 3 példányban előterjesztett, a Fővárosi Ítéltáblához címzett fellebbezéssel lehet élni.

INDOKOLÁS:

A perben a bíróság a következő tényállást állapította meg:

A felperesi szervezet az 1989. évi II. tv. alapján létrehozott, közfeladatokat is ellátó, nem nyereségérdekelt társadalmi szervezet, melynek tagjai a vadászati és vadhús piac szereplői.

Az illetékes miniszter 1996. február 07. napján TermékTanácsnak ismerte el a felperesi szervezetet. A felperesi szervezet tagjai tevékenységük szerint szekciókba tartoznak, amelyek állandó szakmai szervezetek.

Felperes termékTanács elismerése folytán az 1993. évi VI. tv. hatálya alá is tartozik, amely törvényt a jogalkotó az agrárpiacon termékek, közöttük az erdészeti termékek szabályozott agrárpiaconak megteremtése, a piac kiszámíthatósága, a piacgazdaság jogi kereteinek kiépítése, stb. elősegítésekként alkotott meg.

A felperesi szervezet 2000. szeptember 1. napjától hatályosuló módon a külföldi változásokat gyorsan követő, nagyvadász vásárlási árakat határozott meg. A piaci változásokhoz való alkalmazkodás gyakoriságát mutatja, hogy 2000-ben egyszer; 2001-ben ötször, 2002-ben háromszor, 2003-ban kétszer volt árköltség a tagság részére.

Az Árbizottság az árakkal kapcsolatos tájékoztatójában felhívta a figyelmet arra, hogy a TermékTanács minden felvásárlói tevékenységet végző tagja - különös tekintettel a feldolgozó szekció tagjai által integrált felvásárlási rendszerek keretében - beszállítói partnereit szíveskedjenek kötelezni az aktuális irányár betartására, az irányár be nem tartásával szemben szankciót fog kezdeményezni piaci zavarkeltés címén a TermékTanács elnökségénél.

A figyelemfelhívás később oly módon változott, hogy minden felvásárlói tevékenységet végző tagra kötelező lett az aktuális irányár betartása.

A javaslat úgy vált termékTanács elrendelkéssé, hogy már maga a javaslat utalt a döntés jellegre, valamint a javaslatot az Árbizottság elnöke aláírta, a TermékTanács titkára kiadmányozta és a TermékTanács elnöke jóváhagyólag aláírásával látta el.

2002. január 10. napjától az irányár kötelező voltára vonatkozó formális utalás az írásbeli döntésekből kimaradt, és nincs adat arra, hogy 2003. április 15. után is az Árbizottság javaslatán alapulóan a TermékTanács árdöntések meghozatalát folytatta.

A kötelező kitétel formai kihagyása ellenére az árdöntések továbbra is kötelezőek maradtak, nemcsak a felvásárló tagokra, hanem a tagtermelőkre is.

A módosult Etikai Kódex 2002. április 04. óta azt tartalmazza, hogy etikátlan a terméktanácsi árakat nem betartani.

A terméktanácsi felvásárlási árak az árjegyzékek szerint úgy érvényesültek, hogy a felvásárlók árai kis mértékben a terméktanácsi árak felett voltak, amellet, hogy voltak egyedi ármegállapodások a termelők és a felvásárlók között, valamint az ár is alku tárgya volt közöttük.

Ahogy a terméktanácsi árak változtak, a felvásárlók árainak változása is követte az ármozgást tendenciájában.

Felperes 2001. júliusától 2003. februárjáig folyamatosan arról tájékoztatta az FVM-t, hogy a vadhús értékesítése külföldön veszteséges, amely a piac beszűkülésére és árcsökkenésre vezetett. A veszteség csökkentése érdekében állami támogatással történő beavatkozást szorgalmazott.

Az FVM a 2003. március 20. napján kelt átiratával a támogatástól elzárkózott, egyúttal észrevételezte, hogy tudomása szerint a jelzett vadhúskészlet értékesítésére a Terméktanács saját hatáskörében nem történt kezdeményezés.

Ezt követően alperes 2003. július 09. és október 09. napja között Vj-89/2003. sz. alatt többszörösen kiterjesztett eljárást indított a piaci szereplők, így többek között felperes ellen, jogellenes ármeghatározás miatt.

A Vj-89/2003. sz. ügyben az alperes 2004. december 09. napján hozott határozatot. Ebben az eljárásban alperes az eljárást a vadhús felvásárlás vonatkozásában megszüntette és azt más számon külön eljárásban folytatta le.

Az eljárás lefolytatását követően alperes Vj-132/2003/37. sz. alatt hozott döntést, amely döntésében megállapította, hogy felperes 2000. augusztus 28. és 2003. április 08. közötti, vadhús felvásárlási árakat meghatározó döntései a gazdasági verseny korlátozására alkalmasak, ezért vele szemben 80.000.000,-Ft bírságot szabott ki, a többi eljárás alá vonttal szemben az eljárást megszüntette.

A határozat indokolása szerint az elnevezéstől függetlenül, felperes tartalmilag olyan sűrített piaci információt közölt a tagsággal és ezáltal az összes vadhús felvásárló piaci vállalkozással, melynek beszerzése, ha elvileg nem is lehetetlen, de meglehetősen idő- és költségigényes, valószínűsíthetően egyik piaci szereplő sem kerülhetett egyedül a birtokába. Ennek következtében a piac keresleti oldalával felperes a számukra legkedvezőbb árakat tudta közölni. Az így közölt sűrített piaci információ akkor is alkalmas a piaci szereplők magatartásának befolyásolására, ha ettől ténylegesen eltérő árakat alkalmaztak.

Alperes szerint a termelőket, továbbá az összes tag vadhús felvásárlót egyaránt terhelte a meghatározott vadhús felvásárlási árak alkalmazása, egyrészt, mint eladási ár, másrészt mint vételi ár, így az egész vadhús felvásárlási piacot érintő nemkívánatos kölcsönhatásban a kifogásolt magatartás alkalmas arra, hogy a vadhúsfelvásárlók egymás közötti, a termelők egymás közötti versenyét korlátozza, valamint a vadhúsfelvásárlók és a termelők közötti alku szerepét gyengítse és a piac egységesedését eredményezze.

Alperes a piacot a magyarországi vadhús felvásárlási piacban határozta meg arra hivatkozva, hogy olyan magyarországi vételi ár versenyjogellenes meghatározása volt a jogsértő magatartás, amely a szőrös-bőrös nagyvad húsára vonatkozik, ez pedig nem terjed ki a külföldi értékesítési árak meghatározására, azok befolyásolására nem is alkalmas.

Alperes kihangsúlyozta, hogy bár kétségtelenül felperesnek van lehetősége a piaci magatartás befolyásolására, ezt azonban csak jogszerű keretek között teheti meg, vagyis versenyjogi tilalomba ütköző módon árakat nem határozhat meg.

A jogsértés megállapítását követően alperes a 2/2003. sz. Közlemény alapján döntött a felperesre kiszabott bírság mértékéről.

A határozat ellen felperes keresetlevelet terjesztett elő, amelyben kérte a szerinte jogszabálysértő határozatot megváltoztatni és kérte az eljárás megszüntetését.

Felperes a keresetlevelében arra hivatkozott, egyrészt, hogy alperes a korábbi Vj-89/2003. sz. határozatával vadhús ügyben már megszüntette felperessel szemben az eljárást, így újra vizsgálni az ügyet és abban határozatot hozni nem lehetséges.

A határozat jogsértő jellege körében felperes az alábbiakra hivatkozott:

- a/ A Terméktanács eladókat és vevőket tömörít.
- b/ Nincs szó terméktanácsi döntésről.
- c/ A földrajzi piac Európa: az áru több, mint 90 %-a külföldön értékesült.
- d/ Az eladók és vevők által alkalmazott irányárat a külpiaci árak indukálták.
- e/ Az intervenció jogossága.
- f/ Az irányáraknak nem volt hatása sem a belső, sem pedig a külpiacra.
- g/ Szankcionálás hiánya.
- h/ A vizsgálói ténymegállapítások és a döntés ellentétei.
- i/ A határozatban foglalt további téves ténymegállapítások.
- j/ A kiszabott büntetés szükségtelen és példátlan, alkalmazása nem törvényes.

Alperes a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozva, hogy a határozat minden szempontból megalapozott és jogszerű.

A kereset nem alapos.

A Tptv. 1. §-a szerint a törvény hatálya kiterjed a természetes és a jogi személynek, valamint a jogi személyiség nélküli gazdasági társaságnak a Magyar Köztársaság területén tanúsított piaci magatartására.

A Tptv. 14. § (1) bekezdése szerint az érintett piacot a megállapodás tárgyát alkotó áru és földrajzi terület figyelembe vételével kell meghatározni.

A (2) bekezdés szerint a megállapodás tárgyát alkotó árun kívül figyelembe kell venni az azt - a felhasználási célra, az árra, a minőségre és a teljesítés feltételeire tekintettel - ésszerűen helyettesítő árukat (keresleti helyettesíthetőség), továbbá a kínálati helyettesíthetőség szempontjait.

A Tptv. 11. § (1) bekezdése szerint tilos a vállalkozások közötti megállapodás és összehangolt magatartás, valamint a vállalkozások társadalmi szervezetének, a köztestületnek, az egyesülésnek és más hasonló szervezetnek a döntése (a továbbiakban együtt: megállapodás), amely a gazdasági verseny megakadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza, vagy ilyen hatást fejthet, illetve fejt ki.

A (2) bekezdés a) pontja szerint e tilalom vonatkozik különösen a vételi vagy az eladási ára, valamint az egyéb üzleti feltételek közvetlen vagy közvetett meghatározásra.

A Tpvt. 13. § (1) bekezdése szerint nem esik tilalom alá a megállapodás, ha csekély jelentőségű.

A (2) bekezdés értelmében akkor csekély jelentőségű a megállapodás, ha a megállapodást kötő feleknek és az azoktól nem független vállalkozásoknak az együttes részesedése az érintett piacon a tíz százalékot nem haladja meg.

Nem érvényesül a kivétel, ha a megállapodás

a) vételi vagy az eladási árak versenytársak közötti közvetlen vagy közvetett meghatározására, vagy b) a piac versenytársak által történő felosztására vonatkozik.

A Tpvt. 77. § (1) bekezdése szerint az eljáró versenytanács - egyébeken mellett - megállapíthatja a magatartás törvénybe ütközését.

A Tpvt. 78. §-a szerint az eljáró versenytanács - az előbbieken túlmenően - bírságot szabhat ki a Tpvt. megsértőivel szemben. A kiszabandó bírságnak egyrészt arányosnak kell lennie az elkövetett jogsértéssel, másrészt visszatartó erejűnek is kell lennie.

A bírság összege nem lehet több a vállalkozás határozathozatalt megelőző üzleti évben elért nettó árbevételének 10 %-ánál. A vállalkozások társadalmi szervezetével, a köztestülettel, az egyesüléssel és más hasonló szervezettel szemben kiszabott bírság összege legfeljebb a tag vállalkozások előző üzleti évben elért nettó árbevételének tíz százaléka.

A Tpvt. 36. § (6) bekezdése feljogosítja a Hivatal és a Versenytanács elnökét; hogy együttesen a Hivatal jogalkalmazási gyakorlatának alapjait ismertető, nem kötelező erejű, de a jogalkalmazás kiszámíthatóságát növelő közleményt adjanak ki.

A Tpvt. 81. §-a szerint az ügyfél az eljárás szabálytalanságát a szabálytalannak tartott intézkedéstől számított 3 napon belül írásban kifogásolhatja.

I. Felperes eljárási kifogása.

Kétségtelen az a tény, hogy az alperes által lefolytatott Vj-89/2003., illetve a Vj-132/2003. sz. eljárás között összefüggés van, egyrészt az eljárás alá vontak és a piaci szereplők azonossága,

másrészt pedig a vadászat és a nagyrészt vadászaton alapuló vadhús kereskedelem összefüggései okán, azonban jogszerű és elfogadható alperes azon eljárása, hogy célszerűségi okokból elkülönítve vizsgálta a vadászati piactól versenyjogi szempontból elkülöníthető és külön értékelhető vadhús kereskedelmi piacot.

Ez eredményezte azt, hogy alperes nem kívánta vizsgálni és értékelni a Vj-89/2003. sz. eljárásban a vadhús piacra vonatkozó felperesi magatartást, de ugyanakkor rendelkeznie kellett erre nézve abban az ügyben az eljárás megszüntetéséről, ami természetesen nem zárja ki, hogy egy másik (Vj-132/2003.) eljárásban nem foglalkozhatna a kérdéssel.

A Vj-89/2003. sz. határozat vadhúspiaccra vonatkozó rendelkező része mindössze annyit jelent, hogy abban az eljárásban alperes nem kívánt a vadhús piac ügyében döntést hozni, hanem a vizsgálatot célszerűségi okok miatt egy külön eljárásban, a Vj-132/2003. sz. eljárásban folytatta le.

A bíróság ugyanezen okokból nem egyesítette a két határozat kapcsán előtte indult pereket.

A felperesi kereset érdemi kifogásai.

ad/ a.

A Terméktanács eladókat és vevőket tömörít.

Felperes ezen észrevétele az alperesi határozat bírósági felülvizsgálata szempontjából irreleváns, hiszen alperes azt nem kifogásolta, hogy a felperesi szervezet a termelőket, a felvásárlókat és a vadászat szervezőket tömöríti. Önmagában ez a körülmény természetesen nem valósít meg semmiféle jogsértést.

ad/ b.

Nincs szó terméktanácsi döntésről.

A Tpv. 11. §-ának kialakult és helyes értelmezése szerint az adott piacra vonatkozó döntésnek, illetve megállapodásnak nem kell formális, alakszerű határozat formájában megjelennie.

Beletartozik ebbe a körbe minden olyan ajánlási formát öltő aktus, illetve az érdekképviselőnek, vagy annak jogi személyiséget nem megtestesítő szervezeti egységének

minden olyan döntése, döntésjellegű magatartása, amely az adott piaci szereplők versenymagatartását korlátozhatja, torzíthatja.

Ahogy arra alperes helyesen hivatkozott, versenyjogi szempontból közömbös, hogy mi a felperesi alapszabályban lefektetett formális határozathozatali rend.

Az Árbizottság javaslatának az adott különös nyomatékot és hatékonyságot, hogy már maga a javaslat utalt a döntés jellegre, valamint a javaslatot az Árbizottság elnöke aláírta, a Terméktanács titkára kiadmányozta és a Terméktanács elnöke jóváhagyólag aláírásával látta el. Ezek mind olyan körülmények, amelyek megerősíthették a címzettekben az adott árak alkalmazandóságát.

ad. c/

A földrajzi piac Európa, az áru több, mint 90 %-a külföldön értékesült.

A kifogásolt magatartás szempontjából irreleváns a külföldi piac szerepe, hiszen ahogy arra alperes is hivatkozott, a szóban forgó jogellenes magatartás tárgya a szőrben-bőrben lőtt, elejtett nagyvad húsának értékesítése, amelyet a piaci szereplők mind Magyarország területéről szereztek be.

A Tpv. 14. §-a alapján, azt helyesen értelmezve, megállapítható, hogy a magyarországi vadhús piac mind az eladói, mint a felvásárlási oldalon a Magyarországon lőtt, illetve elejtett vadhússal foglalkozik. Fel sem merült olyan körülmény, hogy külföldről is beszereznének a hazai feldolgozók vadhúst, illetve közömbös az a körülmény, hogy a piacon beszerzett vadhúst esetleg utána milyen módon értékesítik tovább a beszerzők (ti. exportálják-e adott esetben?).

Így a kifogásolt magatartás szempontjából irreleváns az export, vagy az import kérdése, vagyis az európai piac, mint földrajzi terület nem jöhet szóba az érintett piac meghatározásánál.

A Magyarország területén történő felvásárlás nem azonos a vadhús külföldi értékesítésével.

A jogsértő magatartás csekély jelentősége szempontjából sem releváns az európai piac, miután a Tpv. 13. § (2) bekezdés a.) pontja szerint a piaci részesedéstől függetlenül tiltott az alperes által megállapított jogsértő magatartás.

ad. d/

Az eladók és a vevők által alkalmazott irányarat a külpiazi árak indukálták.

Amennyiben helytálló lenne felperes erre történt hivatkozása, vagyis hogy a külpiazi árak amúgy is megjelentek az adott piacon, a piaci szereplők számára érzékelhetően, úgy teljesen felesleges volt a felperes által kiadott irányarak meghatározása.

A piac szabályozását elsősorban a piaci folyamatoknak és nem felperesnek magának kell elvégeznie.

Amennyiben az adott vadhús felvásárlási piacon a nemzeti érdekeket érintő és veszélyeztető folyamatok jelennek meg, akkor az ellene való fellépés joga az agrárrendtartási törvény felhatalmazása folytán a minisztert illeti meg.

A jogsértő magatartás nem lesz jogszerű azáltal, hogy annak célja esetleg valamilyen - egyébként nemzetgazdaságilag fontos előny (haszon) elérése vagy valamilyen ténylegesen fenyegető piaci veszély elhárítása.

Felperes az adott piaci folyamatokba csak jogszerű eszközökkel avatkozhat be.

ad. e/

Az intervenció jogossága.

Ahogy arra alperes helyesen utalt, az intervenció, mint agrárpiazi eszköz csak miniszteri közreműködéssel jogszerű.

Az 1993. évi VI. tv. 12. § (2) bekezdése szerint az irányár mértékére, az alkalmazás feltételeire a TermékTanács tesz javaslatot, amelyet a miniszter egyetértése esetén rendeletben tesz közzé. Amennyiben a TermékTanácsa miniszter kérelmére 30 napon belül nem tesz javaslatot az irányár mértékére, az alkalmazás feltételeire, az irányarat a miniszter állapítja meg és teszi közzé.

Ha a TermékTanács irányárra tett javaslatát a miniszter nem fogadja el, akkor a miniszter 30 napon belül gondoskodik az irányár meghirdetéséről.

A (3) bekezdés szerint az irányár meghirdetése esetén az alsó és felső intervenciós árat, valamint az ahhoz kapcsolódó piacsabályozási eszközt, a miniszter a pénzügyminiszterrel, a külügyminiszterrel és a gazdasági miniszterrel egyetértésben kiadott rendeletben állapítja meg.

A 2003. évi XVI. tv. 8. § (2) bekezdése szintén miniszteri rendelethez köti az irányár meghatározását.

Felperes miniszteri felhatalmazás nélkül az agrárrendtartási törvényre hivatkozva tehát nem hirdethet meg irányarat még akkor sem, ha piaci zavart észlel.

Terméktanácsként felperes a tagok befizetéseiből nyújthat támogatást egyes vállalkozásoknak, ez azonban nem köthető a jövőben követendő javasolt irányárokhoz.

ad. f/

Az irányáraknak nem volt hatása sem a belső, sem pedig a külső piacra.

A fenti jogszabályok alapján felperesnek nem volt semmilyen jellegű ármeghatározási joga.

Felperes jogszerűen nem ajánlhat árat, tagjait pedig végképp nem kötelezheti bizonyos árak alkalmazására.

A felperes által meghatározott árak a vételi árak fogalmi körébe tartoznak és így vonatkozik rájuk a Tpv. 13. § (2) bekezdés a.) pontja.

A felperesi magatartás alkalmas volt arra, hogy a vadhús felvásárlók egymás közötti és a termelők egymás közötti versenyét korlátozza; befolyásolja, illetve a vadhús vásárlók és a termelők közötti alku szerepét gyengítse és a piac egységesedését eredményezze.

Helytállóan utalt alperes arra, hogy a Tpv. 11. § (1) bekezdése alapján a versenyjogi jogsértés megállapíthatósága nem függ attól, hogy egy árra vonatkozó - egyébként jogszerűtlen - döntés ténylegesen milyen hatást fejtett ki a piacon, e tekintetben a potenciális alkalmasság is elegendő a résztvevők versenyjogi marasztalásához.

A felperes által kiadott árak a felvásárló tagok árképzését versenykorlátozásra alkalmas módon befolyásolhatták, a termelő tagokat pedig az így kialakított árak tudomásulvételére ösztökélhették.

ad. g/

A szankcionálás hiánya.

A versenyjogi jogsértés megállapításának nem feltétele az, hogy a jogsértő magatartást tanúsító szervezet konkrétan szankcionálni tudja az általa kiadottaktól való eltérést.

A közigazgatási iratok között elfekvő iratokból megállapítható, hogy adott esetben a felperesi szervezet etikai eljárást helyezett kilátásba az általa kiadott irányáraktól eltérő árakat alkalmazó tagokkal szemben.

Bár a betartás kötelezettsége a döntés szövegéből 2002. január 12. napjától kezdve formálisan kimaradt, a belső szabályozás (alapszabály, etikai kódex) mint a tagot kizárással fenyegető rendelkezés, a szövegezéstől függetlenül változatlanul hatályban maradt.

ad. h/

A vizsgálói ténymegállapítások és a döntés ellentétei.

A versenytanácsot eljárása és döntése során a vizsgálók megállapításai nem kötik, azoktól eltérhet, ezen eltéréseket gyakorlatilag indokolni sem kell.

ad. i/

A határozatban foglalt további téves ténymegállapítások.

A megállapodás nemcsak akkor tilos, ha a gazdasági verseny megakadályozását korlátozását vagy torzítását célozza, tehát szándékoltan ebből a célból jön létre, hanem akkor is, ha ilyen hatást fejt ki, vagy fejthet ki végeredményében, vagyis ha alkalmas az ilyen hatás elérésére anélkül, hogy még ténylegesen a hatás bekövetkezett volna.

Jogsértő magatartás akkor is megállapítható, ha a versenyt akadályozó, korlátozó, torzító magatartást a vállalkozások társadalmi szervezete, köztestülete, egyesülése vagy más hasonló szervezete tanúsította.

Közömbös a jogsértés szempontjából, hogy közvetlen fogyasztói érdeksérelem esetleg nem volt kimutatható, illetve hogy nincs kár, sem pedig károsult, ezen elemek nem szükségszerűen feltételei a versenyjogi jogsértés megállapításának.

A felperes általa keresetlevél i.) pontjában megjelölt állítások a határozat érdeme és lényege szempontjából irrelevánsak.

- 1/ Az, hogy a piacon ténylegesen nem érvényesült minden esetben a felperes által szorgalmazott ár, nem jelenti azt, hogy a felperesi magatartás nem befolyásol(hat)ta a piaci szereplők magatartását, az alkalmasság tényét pedig ez a körülmény végképp nem cáfolja.
- 2/ Közömbös a jogsértés szempontjából az, hogy a piaci folyamatok (ti. a konkrét üzletkötések) bi- vagy multilaterális módon zajlanak.
- 3/ Nem releváns a jogsértés szempontjából az sem, hogy egyes piaci szereplők megjelennek mind az eladási, mind pedig a vevői (termelői) oldalon.
- 4/ Az ágazat válsága okainak és összefüggéseinek elemzése nem volt (nem is lehetett) az alperesi határozat tárgya, így az erre nézve kifejtett felperesi álláspont a bíróság által nem volt vizsgálható.
- 5/ Lényegtelen, hogy felperes hogyan minősíti a kifogásolt árakat, vagy hogy az adott ár hogyan oszlik meg az egyes árukegységek között, hiszen a jogsértő hatás ezektől független.
- 6/ Maga felperes utal arra e pontnál, hogy „*a miniszter által engedélyezett belső intervenció*”, vagyis lényeges elem és feltétel a miniszteri közreműködés.

ad. j/

A kiszabott büntetés jogalapja és mértéke.

A határozatban alperes megfelelő módon, az általa korábban kiadott közleménynek megfelelően okszerűen és követhetően mérlegelte az eset összes körülményeit, a felperes javára, illetve hátrányára szolgáló tényeket és körülményeket, ennek alapján döntött a bíróság mértékéről.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy alperes a tényállást a megfelelő módon és a szükséges mértékben feltárta, abból okszerű következtetések révén megalapozott és jogszerű döntést hozott.

Az illetékre és a perköltségre vonatkozó rendelkezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén, az 1990. évi XCIII. tv. 43. § (3) bekezdésén, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3)-én, valamint a felperest megillető személyes illetékmentesség tényén alapul.

Budapest, 2008. november hó 10. napján.

Jogerős: 2009. január 5.